

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

De eisdem, Sermo XCII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50232)

Nec mirum fratres, semper ortus regios honorat festiuitas, dulcis gratificat symphonia. Et nos Fratres, natiuitatem Christi glorificemus canticis, honoremus muneribus: quia mentitur fidei, si quod facit Magus, non facit Christianus.

De eisdem, Sermo XCII.

4. Reg.

Sensim nos sermo Euangelicus ad altiora promotus, ad superna extollit. Nec mirum fratres, si Eliam currus ætherius euexit ad cælum, cum quotidie ista Euangeliorum quadrigis, hominum genus cœli perferat & transmittat ad regnum. Ecce iam nos ipsa fratres, de partu sterilis ad Virginis partum, & à Ioannis ortu, ad ortum nostri fecit proximos Saluatoris. Sed quod superest adhuc de Zacharia Pontifice patientius audiamus, ut ad cunabula nostri Regis regali itinere peruenire possimus: qui ob hoc cœlestis quadrigæ fidam conscendimus sessionem, ut sollicitas & arduas compediatorum semitas vitaremus. Sic enim lectum est: *Et factum est ut impleti sunt dies officij eius, abiit in domum suam.* Ita vni templo astabat tribus tota: parebant millia sacerdotum, propter quod ipsa obseruatio Pontificalis officij erat diuisa per plurimos, dispensata per tempora, distributa per vices, ne aut ordinem sacerdotij multitudo confusa turbaret: aut alter legendo iugiter alteri debitum negaret officium. *Post hæc autem Elizabeth uxor eius.* Erat illis coniugij facultas, erat illis licentia donata generandi, quibus inerat adhuc legis adolescentia, instabat adhuc religionis infantia. Lex fratres, illicita prohibuit, licita non negauit: intra donum tenuit, supra donum conferre nil potuit: naturam rexit, supra naturam hominem non erexit. Lex fidei ianua, gratiæ nuncia, Euangelij præuia, pædagogus religionis infantia,

fantia, remisit in sacerdotio legalis coniugij castitatem, ut in Pontificatu gratia venturam perpetua virtutis gloriam nunciaret. Secundum hanc ergo indulgentiam Elizabeth annositate iam mortua, sanctum reuiuiscit in partum: & arida, atque exarata rugis membra medullis vitalibus in viscera fecunda viridantur: ipsum quoque tempus, ipsum quo desiderat reuocatur ad corpus: & vetustate nimia domus veteri dilapsa, in faciem nouam repente reparatur: stupor ordo, deficit consuetudo, miratur ipsa natura, & ex apparatu mansionis hospitis meritum, dignitasque innotescit. Verum Ioannes in generali habitaculo satis se miratus est esse peregrinum, qui se exclusum tempore, abdicatum natura, receptum se in eo authoris beneficio didicit, non parentis. *Et celabat se mensibus quinque, dicens, quia sic mihi fecit Dominus.* Bene totum fecisse Dominum confitetur, quae sibi collatum per hominem nil videbat. Et occultabat se mensibus quinque: quia etsi erat diuini muneris, sui tamen temporis non erat quod habebat. *Celabat se mensibus quinque.* Erubescit anus foeta, verecundatur vetula primi parvus, & puerperam senectus abscondit extrema, ne sterilitatis opprobrium risus fecundae senectutis aueret. Quod autem risui subiaceret senilis & veterana conceptio, per similes huius sterilitatis & etatis Sara Gen. 18. probat, quae sibi cum reddi partum, donari filium, cui iam vita prope deerat domino promittente cognosceret, & ipsa de suo partu risit: & quod risui posset esse omnibus praegnant, & onerata canicies, ipsius germinis testatur ex nomine, dicente scriptura. Et vocauit nomen filij sui Isaac. Gen. 21. Quod interpretari risum docuit, adiiciens, Risum mihi fecit dominus. Hinc est quod Elizabeth sacrum vult celare mysterium, dicendo, *Quia sic mihi fecit Dominus.* Ut modo

conceptus fatiget verecundia, quam diu negati partus ærumna afflixit: pater tacet ex pœna, ex verecundia mater celat. O quanta silentio vox nascitur: O quanta taciturnitate tuba sæculis inclamatura generatur: O quod secretum diuini Iudicis dat præconem: *Quia sic mihi fecit Dominus in diebus quibus respexit auferre opprobrium meum inter homines.* Honor conjugij, matrimonij dignitas, est procreatio dulcium liberorum: satis enim graue est, & satis triste, & virginitatis carere præmio, & filiorum solatia non habere, sustinere onera matrimonij, & ad fructum matrimonij non venire. Hinc est, quod gaudet à se ablatum sterilitatis opprobrium, dicendo, *Quia sic mihi fecit Dominus in diebus quibus respexit auferre opprobrium meum inter homines.* Quia hoc apud homines miserum computatur, apud Deum verò reatus nullus est, vbi parentis culpa nulla est, sed iudiciū denegantis. Certè si hoc affert aliqua corporalis infirmitas, necessitas in causa est, non voluntas. Sed iam nunc omnis ignaua carnis intelligentia sit remota, tota corporei sensus abiiciatur infirmitas: & quæcunque est ingenij humani omnis excludatur intentio, fidei pateant oculi, cordis referentur aures, mentis currat & incurrat incessus: vt peruenire ad mysterium Virginei conceptus, ad sacramentum partus Virginei penetrare possimus: adiuuante Domino Iesu Christo, qui ex ea genitus nunc in cœlestia regna cum Deo patre, & Spiritu sancto viuit per infinita sæcula sæculorum. Amen.

*De ea qua unxit Dominum unguento,
Sermo XCIII.*

AD prandium, & ad Pharisæi prandium venisse Christum sollicitus forsitan miretur auditor.
Pharisæi